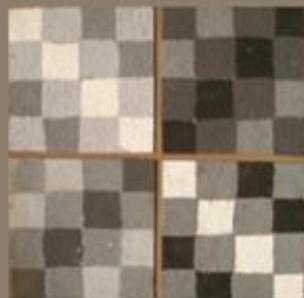

"Ex-voto et tatouages », par Nikos Ksydakis - Kathimérini - 28/04/2004

Voici l'article de Nikos Xydakis, publié le 28 avril 2004, dans le journal Kathimerini : " Ex-voto et tatouages " (traduction en français : Samuel Martin).

Ex-voto et tatouages

Péris Iérémiadis n'est pas très connu du grand public. C'est un artiste solitaire, connu d'un petit cercle d'initiés, connu comme peintre obstiné et réfléchi qui étaye son travail par des œuvres et non des paroles. Ses expositions sont rares, espacées, son œuvre, on la discerne davantage dans des travaux parallèles ou dans sa contribution décisive à l'illustration de la revue Indiktos qu'il a marqué de sa palette de couleurs.

Dans son exposition en cours, d'une durée de quelques jours seulement, (jusqu'au 1er Mai, Galerie Astra) Péris Iérémiadis nous surprend par la qualité et l'ampleur de sa peinture. Dans l'espace réduit de la galerie, il a réussi à « caser » autant d'œuvres que ce qu'il serait parvenu à mettre dans trois expositions bien mises en scène. Malgré, cependant, ce « compressage » presque étouffant, son œuvre respire et oui, respire. Iérémiadis est un peintre de l'Antiquité et de la modernité. Sa palette est entièrement minimaliste. Des blancs, des noirs, des rouges vifs, des ocres, de légers bleus indigo. Les dimensions sont petites, celles du foyer, de la personne : comme les tableaux de Klee. Ses peintures évoquent et suggèrent, dessinent des silhouettes, montrent. Les thèmes sont évidents, simples : fleurs, maisons, arbres, animaux, St George et le dragon, stylisation et transformation d'antiques sculptures de pierre, d'images populaires, d'éléments tirés de la vie de tous les jours. Sa peinture est dirigée par l'œil, la profondeur du regard, par l'observation naïve de la Nature et de l'Histoire. Ce regard guide la main pour mêler poudres, colles, terres qu'il étend sur un carton avant de l'inciser et de dessiner. Dans une maison, il fait en sorte que la lumière passe par les fenêtres de l'intérieur vers l'extérieur, de la représentation du monde vers le monde lui-même. La lumière naît de sa main et de là passe le regard. Dans une autre maison, c'est l'inverse : la lumière que le spectateur doit percevoir se faufile par les fenêtres obscures du tableau. La peinture de Iérémiadis, de caractère populaire et moderne, relativement facile à comprendre, est délicieuse et douce... Elle dialogue avec la beauté. Mais ne nous y trompons pas : qu'elle soit belle ne signifie pas qu'elle soit facile. La peinture de Péris Iérémiadis rappelle et dévoile ses origines, elle exprime la tradition, mais n'est pas un retour complet vers celle-ci, elle ne copie pas dévotement : elle la prolonge, la réévalue. Disons le : Iérémiadis est ancien et moderne, mêle Matisse et la peinture naïve, le motif populaire et Klee, sa peinture jaillit naturellement de l'optimisme indestructible de la modernité, il relit le passé et le réinvente de sa touche très personnelle.

La peinture de Péris Iérémiadis, « petite », faite de terre que l'on peut toucher, concrète, donne du sens à la chose peinte, à l'action de peindre, de raconter aussi, un récit même.

Et avec conviction, il embarque avec lui-même le spectateur grâce à sa façon de peindre. Cette fécondité, nous l'avions remarquée plus tôt : une stratégie implicite de partage, de commune expérience avec le spectateur et son interlocuteur lorsqu'il regarde le monde et ses décors de la vie de tous les jours, comme lorsque nous revoyions les détails du monde, les motifs silencieux de la vie quotidienne. Le traduisent les titres de ses œuvres : citrons, petits serpents, paysage au clair de lune, oiseaux, Pétali, partie d'ex-voto, petites fleurs sur fond d'indigo. Tout à l'aune de son regard et de sa main, Iérémiadis réalise des icônes denses, conjurant le mal, destinées à nourrir les hommes. Ce moderniste, matérialiste et impressionniste, maître penseur, remet à l'avant de la scène un art qui réconforte et soulage. Il brode des ex-voto et des tatouages.

Nikos Ksydakis – Kathimerini 28/04/2004

ΧΡΩΣΤΗΡΑΣ

Τάματα και τατουάζ

Του ΝΙΚΟΥ Γ. ΞΥΔΑΚΗ

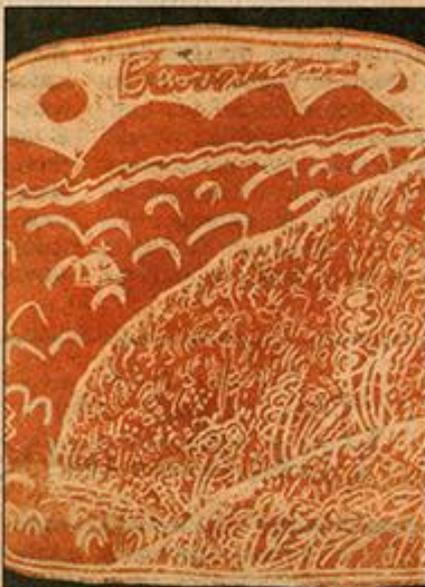
Ο Πέρης Ιερεμιάδης δεν είναι ευρέως γνωστός στο μεγάλο κοινό. Είναι ένας καλλιτέχνης μοναχικός, γνωστός σε ένα μικρό κύκλο μυημένων, γνωστός ως ζωγράφος επίμονος και στοχαστικός, που υποστηρίζει την εργασία του με έργα, όχι με λόγια. Οι εκθέσεις του είναι λιγότερες, αραιές, το έργο του τα τελευταία χρόνια το διακρίνεις περισσότερο από παράπλευρες εργασίες ή από την αποφασιστική συμβολή του στην εικαστική διαμόρφωση του περιοδικού «Ινδικτος», το οποίο έχει σφραγίσει με την ολιγόχρωμη, λακωνική παλέτα του.

Στην τρέχουσα ολιγοήμερη έκθεσή του (έως 1 Μαΐου, γκαλερί Astra), ο Πίμας αιφνιδίασε με την ποιότητα και την έκταση της ζωγραφικής του. Στον περιορισμένο χώρο της γκαλερί κατάφερε να στριμώξει τόσα έργα που θα έφταναν για τρεις καλοσκοπνοθετημένες εκθέσεις. Παρ' όλο το στρίμωγμα όμως, το σχεδόν ασφυκτικό, τα έργα λάμπουν και, ναι, αναπνέουν! Ο Ιερεμιάδης είναι ζωγράφος αρχαϊκός και μοντέρνος. Η παλέτα του είναι η εντελώς στοιχειώδης πολυγνώτεια. Λοιπό, μαύρο, κοντροκόκκινο, άχρα, ολίγο λουλακί. Τα μεγέθη μικρά, οικιακά, προσωπικά σαν τα ταμπλό του Κλέε. Οι ζωγραφίες του θυμίζουν και υπαινίσσονται, περιγράφουν, δείχνουν: τα θέματα είναι προφανή, στοιχειώδη: λουλούδια, σπίτια, δέντρα, ζώα, Άγιοι Πύργηδες και δράκοι, ξεσπκωμένα (και μεταποιημένα) από παλιά λιθόγλυπτα, από λαϊκές παραστάσεις, από την διαρκή ζωή.

Το ζωγράφομά του οδηγείται από το μάτι, από το βαθύ βλέμμα, από την αφελή παρατήρηση της Φύσης και της ιστορίας: αυτό το βλέμμα οδηγεί το χέρι να αναμιξει σκόνες και κόλλες, χρώματα, να τα απλώσει στο χαρτόνι, να γδάρει και να σχηματίσει. Σε ένα σπίτι βάζει το φως να βγαίνει από τα παράθυρα, από μέσα προς τα έξω, από την αναπαράσταση του κόσμου προς τον κόσμο τον ίδιο: το φως γεννιέται απ' το χέρι και επιστρέφει στο βλέμμα. Σε άλλο σπίτι, το αντίστροφο: το φως του θεατή πρέπει να πασχίσει να τρυπήσει από τα σκοτεινά παράθυρα μέσα στη ζωγραφιά. Η λαϊκότεροπη, μοντέρνα ζωγραφική του Ιερεμιάδη, η σχετικά εύληπτη, ευφραίνει και γλυκαίνει. Διαλέγεται με την ομορφιά. Αλλά ας μη γελιόμαστε: επειδή είναι ωραίος, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι και εύκολος. Η ζωγραφική του Πίθ θυμίζει, φανερώνει τις καταγωγές της, αφηγείται την παράδοση, αλλά δεν ανακυκλώνει, δεν αντιγράφει ευλαβι-

κά προεκτείνει, ξαναμιλά, ξαναβλέπει. Είπαμε: ο Ιερεμιάδης είναι μοντέρνος και αρχαϊκός, σμίγει τον ανώνυμο ναϊφ και τον Μatis, το λαϊκό μοτίβο με τον Κλέε, αναβλύζει φυσικά από την ακατάβλητη αισιοδοξία του μοντερνισμού, καθώς ξαναδιαβάζει το παρελθόν και το ξαναπλάθει με τη δική του υπογραφή.

Η ζωγραφική του Πί, «μικρή», γήινη, απτή, εμπράγματη, δίνει σημασία στο ίδιο το ζωγραφικό πράγμα, στην πράξη, στο αφήγημα και στο αφηγούμενο εξίσου. Και με αυτήν την προσήλωση παίρ-

Π. Ιερεμιάδης, Βασιλικός, 2004. Σκόνες και κόλλα σε χαρτί (λεπτομέρεια).

νει και τον θεατή μαζί του στη χαρά της ζωγραφικής πράξης. Αυτή είναι η ευφορία που επισημάναμε νωρίτερα: μια υπόρρητη στρατηγική μοιράσματος, μια συν-εμπειρία με τον θεατή και συνομιλητή κατά το οράν τον κόσμο και τα κεντίδια του, καθώς ξαναβλέπουμε τις λεπτομέρειες του κόσμου, τα σιγαλά μοτίβα της διαρκούς ζωής. Το λένε οι τίτλοι των έργων: Λεμόνια, Φίδι ζώακια, τοπίο φεγγαράδα, πουλιά, Πεταλποί τοπίο, κορμός από τάμα, λουλουδάκια σε λουλακί χαρτί... Όλα στο μέτρο του βλέματος και του χεριού, όλα στο μπόι του ανθρώπου που τα ιστορεί και τα βιώνει.

Ο Ιερεμιάδης φτιάχνει πυκνά εικονίσματα, αλεξίκακα, προορισμένα να συντροφεύουν ανθρώπους. Αυτός ο μοντέρνος, ο υλιστής και ιμπρεσιονιστής, ο μάστορας και στοχαστής, ξαναφέρνει στο προσκήνιο μια τέχνη θεραπευτική και ανακουφιστική. Κεντάει τάματα και τατουάζ.